

fælde, hvor et Mindretal af saadanne Medlemmer have udtalt sig for lempeligere Bestemmelser for Automobiler.

Det samme ærede Medlem mente, at man kunde slutte fra, hvad der var sket med Cyklerne, til, hvad der vilde ske med Automobilerne. Ja, det kan meget godt være. Jeg tror imidlertid ikke, det ærede Medlem har Ret, naar han siger, at det er Hestenes Forstand, som er forbedret i de forløbne Aar. Jeg tror, det er Cyklerne, som ere forbedrede. Naar vi ville huske tilbage, kunne vi vist alle sammen huske, hvilke raslende Spektakelmagere de første Cykler vare her i Landet, saa man forstaar, at det var en Gru for en pæn Hest at møde en saadan, men efter som Tiden er gaaet, have Cyklerne forandret og forbedret sig, saaledes at en Cykle nu med Gummiringe og, hvad det hedder alt sammen, er et ganske lydløst Instrument. Paa samme Maade vil det vist nok gaa med Automobilerne, men der er langt, langt frem, før de forbedre sig saa meget. Det siges ganske vist, at der nu er mange ganske lydløse Automobiler, de, som drives ved Elektricitet — jeg ved det ikke. Jeg har i Aarenes Løb set Hundreder og atter Hundreder af Automobiler, men kun en eneste Gang i København set en, der var lydløs. Lad os haabe, at det er Forløberen for de lydløse Automobiler, og lad os saa, naar alle de nuværende raslende og stønende Automobiler ere gaaede al Kødets Gang, som man siger, og afløste af fuldkommen lydløse Automobiler, lad os saa tage fat paa en grundig og dybtgaaende Revision af Loven. Saa er Tiden kommen, men jeg tror ikke, at en saadan grundig Forandring af Automobilloven vil være heldig for Øjeblikket.

Meyer: Jeg vil gerne lade mig overbevise om den højtærede Justitsministers Velvillie efter de sidste Udtalelser, han har fremsat, idet jeg forstaar, at Ministeren mener, at hele dette Spørgsmaals endelige Løsning paa en fuldt ud tilfredsstillende Maade for alle Parter beror paa, at vi faa de mest fuldkomne Maskiner. Det har han utvivlsomt Ret i. Hvis man naar det, vil Sagen gaa i Orden, saa vil ogsaa den Uvillie, der kan være, de Fordomme, der eksistere ude omkring paa Landet, sikkert svinde. Men jeg er i en vis Henseende ikke enig med den højtærede Justitsminister, naar han mener, der kun findes en enkelt saadan Forløber. Jeg tror, at Industrien for Øjeblikket paa dette Omraade er dreven saa vidt, at man er i Stand til

at fremstille en Maskine, der nærmer sig Idealet, og at det vil mere og mere gaa op ogsaa for de automobilkyndige og sportsdrivende og alle, der have Nyttækørsel med Automobiler, at det er en bydende Nødvendighed, at man gør Maskinen bedre og bedre, saaledes at den fuldtud kan tjene sit Formaal og de Indvendinger, der rejses, falde til Jorden. Men det er ogsaa noget, der fremhæves af Automobilisterne selv, at de ikke blot stræbe efter at naa det bedst mulige, men at de ogsaa, hvor Maskinerne endnu ikke ere fuldkomne, ere villige til at underordne sig alle de Krav, der paa nogen Maade kunne stilles.

Det er ganske urigtigt, naar den højtærede Justitsminister af mine Ord før vilde udlede, at jeg skulde have sagt: Lad os bare give los paa Tøjlerne. Det har jeg ingenlunde ment; jeg mener, at hvor man opnaar en Frihed, skal man ogsaa have Frihed under Ansvar, men Automobilisterne have lige saa vel Ret til at have en vis borgerlig Frihed til at køre, som Folk paa alle andre Omraader kræve Frihed for deres Interesser, naar de vel at mærke faa denne Frihed under det nødvendige Ansvar. De have jo erklæret at ville underkaste sig alle de Fordringer, der i denne Henseende kunne stilles; de ville standse deres Maskiner endogsaa et Par Hundrede Alen, før de møde en kørende; de ville — havde jeg nær sagt — maaske gerne køre deres Maskine i Grøften, det er der ikke noget i Vejen for; de ville hjælpe den forbi, som de møde, og som frygter for dette Møde, og de ville paa alle Punkter altsaa indrette sig saaledes, som Lovgivningen maa kræve; de ønske bare en Smule mere Imødekommen, de ønske, at man ikke skal afskære dem fra Steder, hvor de mene at have Krav paa at komme. Det er saa langt fra, at de ville, at man skal give los paa alle Tøjler, at de kun komme med rimelige Forlangender, som Lovgivningsmagten dog kunde beskæftige sig med saa vidt, at man prøvede paa i nogen Grad at imødekomme, hvad de ønske.

Naar den højtærede Justitsminister saa mener, at der hos Amtsraadene stadig væk har vist sig blot at være taget dette ene Hensyn: Er det heldigt, kan det gaa an i den paagældende Amtsraadskreds, eller er man nødsaget til at forbyde det — saa kunde det jo se meget bestikkende ud, men jeg tror ikke, den højtærede Minister har fuldkommen Ret i det. Det er ikke altid Velvillie eller Uvillie, der bestemmer Menneskers Handlinger. Hvis jeg vil sige,